

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Domnii abonați cari cu ocazia Sf. George și vor fi schimbat domiciliul, sunt rugați a ne avisa printr'o carte poștală de noua d-lor locuință, spre a putea primi regulat ziarul.

S U M A R :

Răspuns anonimului Z, în afacerea meseriașilor, publicată în «Curierul Judiciar» No. 31 din 25 Aprilie 1902, de Junius.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație și justiție, s. I: Ștefan Carabini ca tutor al minorilor săi copii.

Idem: Anghelina Ionescu cu Căpitan G. Ionescu.

Curtea de apel din Iași, s. II: Locotenentul Dimitrie Mardari cu Obștea rezeșilor Curteni.

Tribunalul județului Argeș: Creditul finciar urban din București cu Alexandru David.

Bibliografii.

Răspuns anonimului Z. în afacerea meseriașilor, publicată în „Curierul Judiciar” No. 31 din 25 Aprilie 1902

La 12 Februarie 1902 meseriașii aglomerați se îndreptază spre Camera legiuitoare. Opriți de agenți ai poliției, se produc vorbe, lovituri și un însemnat număr din acei meseriași sunt arestați. Judele de instrucție de pe lângă tribunalul Ilfov, prin ordonanța definitivă declară întemeiată urmărirea contra arestaților meseriași, pentru că ei ar fi culpabili conform art. 47, 294, 184 și 185 Cod pen.

Jurisdicțiile corecționale chemate a judeca, tribunalul de Ilfov, constată faptul de ultragiū cu violență contra forței publice, delict prevăzut de art. 184 și 185 Cod penal și-l caracterizează delict ordinar.

Curtea de apel din București, însă, declară că în acea zi, meseriașii n'aū voit a ultragia pe agenții forței publice, ci ei aveau de scop a sili camera legiuitoare de a lua o hotărîre în revendicările urmărite de meseriași, care fapt fiind un atentat contra ordinii publice interne stabilite,

constitue un delict conform art. 93 Cod pen.,— prin natura sa politic, pentru care și-a declinat competența.

Ministerul public de pe lângă Curtea de casație, a cerut de la Curtea de casație, ca să determine jurisdicția competentă a judeca, iar secția II-a a acestei Curți în urma unor debateri contradictorii, în ședința publică, la 5 Aprilie 1902, a decis, că pe temeiul faptelor constatate, nu poate califica faptul imputat ca delict politic fără ca prin un supliment de instrucție să se precizeze scopul și intenția.

«Considerând, zice Curtea de casație, că delictele politice având de țintă, răsturnarea autorității publice sau împedierea funcționării ei, determinarea caracterului lor atârănă de la scopul urmărit de delicuenți și de la intenția cu care ei aū lucrat; că aceste elemente nu pot rezulta de cât din o instrucție mai amănunțită, ce singură camera de punere sub acuzare . . .», pentru care se decide trimiterea la Camera de punere sub acuzare. Aceasta, după câte-va zile se grăbește, a se conforma Curței de casație, declarând că, meseriașii aū voit a face presiune asupra camerei deputaților, și fiind seamă întru aceasta de obiectul și scopul urmărit și de intenția delicuenților, care singure daū puțința de a cunoaște dacă un delict este politic sau nu, decide că, delictul imputat meseriașilor, e delict politic, pentru care se trimite la Curtea cu jurați spre judecare.

În toate acestea ni se pare, că a fost fără necesitate să se fi cerut de Curtea de casație un supliment de instrucțiune pentru precisarea scopului și a intenției, întru cât acestea erau în destul și pe larg precisate de Curtea de apel de București și deferirea de a dreptul a cauzei spre judecare curții cu jurați se impunea, odată ce faptul avea a se califica delict politic. (Vezi în acest sens Bulet. Curții de casație 1899, p. 572).

Dar dacă Curtea de casație n'a crezut destul de precisate scopul și intenția, ea era în drept să ceară acea precizare de la Camera de punere sub acuzare, și nimic nu s'ar putea imputa Curței de

casajie. (Vezi în acest sens Bulet. 1898, p. 1000; 1899, p. 826 și 1900, p. 409).

S'a zis însă că Curtea de casație nu era chemată a regula competența și că trebuia să respingă cererea ministerului public, susținându-se că nu era conflict, că nu erau hotăriri contradictorii, că nu era de cât decizia Curții de apel, — și ordonanța judelei de instrucție n'ar avea a fi luată în seamă. — Dar această critică e absolut neîntemeiată, și nici teoria, nici practica judecătorească a Franței nu oferă nici un sprijin, pentru această părere. Dacă se cere pentru a putea regula competența în cazul unui conflict negativ de exemplu, ca în speță, ca amândouă jurisdicțiile să-și fi declinat competența, și ca decisiile lor să fie definitive, — din acest punct de vedere este necesitate a se regula competența nu numai când judele de ocol și tribunalul prin hotăririle lor se declară incompetente, ci și când două Camere de punere sub acuzare se declară incompetente, precum și când jurisdicția corecțională căreia s'a trimis cauza de judele de instrucție se declară incompetentă, ca în speță, pentru că ordonanța jud. instructor de trimitere în judecată ca și decizia Curții de apel fiind rămase definitive, cursul justiției e întrerupt și numai prin intervenirea Curții de casație, regulând competența, se înlătură și se poate înlătura conflictul.

Faustin Hélie *Traité de L'instruction criminelle* T. 3 ed. 2 p. 553 No. 4064 admite aceasta. El zice: «Il y a lieu à règlement de juges toutes les fois que, par suite de la déclaration d'incompétence d'un seul juge, le cours de justice se trouve interrompu: par exemple, — lorsqu'une ordonnance d'un juge d'instruction a renvoyé une affaire devant la juridiction correctionnelle, et que cette juridiction s'est déclarée incompétente. Vezi și Dalloz, *Regl. de juges*, vol. 39, 1858, No. 175.

Și Curtea de casație română a admis existența unui conflict și a regulat competența continuu și în multiple cazuri, de câte-ori ca în speță judele de instrucție prin ordonanța rămasă definitivă a trimis cauza instanțelor corecționale, și în urmă fie tribunalul fie Curtea de apel prin hotărire rămasă definitivă și-a declinat competența

Pe lângă această critică, prin o scrisoare anonimă publicată în *Curierul Judiciar* No. 31 din 25 Aprilie 1902 se mai critică acea decizie sub alte două privințe. — Se susține că cererile de regulare de competență n'ar avea a fi judecate în ședință publică, fiind-că după art. 528 Pr. pen. asemenea cereri au a fi instruite și a fi judecate în mod sumar și după simple memoriile. — Într'adevăr, Curtea de casație română, a judecat și judecă cu totul

urgent cererile de regulare de competență în urma raportului făcut în cauză, în ședință publică, și cu desbateri orale și contradictorii dacă partea interesată se prezintă.

Anonimul critic preferă judecarea cererilor de regulare a competenței în camera de deliberare, de vreme ce Curtea de casație admite ca și aceste cereri să fie judecate cu garanțiile ce presintă o desbatere contradictorie și publică. — Și când acea critică nu se întemeiază pe un text formal, e destul a enuncia acestea pentru a nu mai insista asupra neutilității și netemeinicieii critice, și pentru a recunoaște că nu va fi motiv pentru Curtea de casație de a reveni.

În al doilea rând se critică decizia curții de casație, susținându-se că părerea ei ar fi abătută de la principiile juridice, și cu crâmpes de citații de prin Ortolan și Haus se insistă a se dovedi că caracterul unui delict politic ar fi determinat numai de natura faptului în sine, iar circumstanțele, scopul și intenția n'ar putea fi luate în seamă pentru a determina caracterul unui delict ca delict politic.

Anonimul crede, că dacă Curtea de casație ar fi urmat pe critic ar fi trebuit să califice în speță faptul ca delict ordinar precum judele de instrucție și tribunalul făcuse, și cu aceasta s'ar fi salvat nu numai cerințele doctrinei celei mai recente, dar s'ar fi săvârșit și un act patriotic ast-fel precum îl înțelege; și bine-voește criticul a da curții de casație sfatul de a părăsi jurisprudența, dacă, precum se adaogă este jurisprudența în această privință: căci jurisprudența e nu numai contrarie principiilor juridice dar și vătămătoare adevăratelor principii de ordine în Stat, prin care s'ar risca a vedea slăbindu-se din ce în ce mai mult puterea morală și legală a instituțiilor și autorităților noastre.

Anonimul critic ar fi trebuit să cunoască jurisprudența curții de casație, documentată prin un mare număr de decisii pe care le-ar fi putut găsi în Buletinul curții de casație din 1885, p. 615; 1889, p. 373; 1891, p. 559 și 658; 1893, p. 149 și 159; 1895, p. 67 și 1258; 1899, p. 1204; 1900, p. 221 și altele nepublicate încă.

Curtea de casație a recunoscut că un delict ordinar după împrejurări poate fi considerat ca delict politic. Și dacă ar fi să criticăm, ar fi în aceasta, că în unele cazuri curtea de casație n'a considerat ca delict politic și a lăsat ca un fapt de înșelăciune să fie calificat și judecat ca delict ordinar. Însă ar fi ușurință a susține, că curtea de casație s'ar fi condus în aceasta numai de impresii momentane, — și că nu s'ar fi condus de luceafărul științei, precum o reprezintă cutare sau cutare autor.

În lipsa unei definiții asupra delictului politic, și în lipsa enumerării varilor delictelor politice, ce legea penală nu ne dă fiind-că n'a putut da, dacă consultăm însă diferitele dispoziții ale Codului penal, trebuie să recunoaștem că fapte ca acelea prevăzute prin art. 78, 81 următorii, 93 seqq. Cod pen, sunt politice, fiind-că ele toate privesc ordinea politică a Statului.

Dar și alte fapte ordinare pot fi delictelor politice dacă ele s'au săvârșit sub influența pasiunii politice spre a cauza un prejudiciu politic. Dar ca un delict ordinar să fie considerat ca delict politic, aceasta nu poate atârna de cât de la circumstanțe și de la scop; — a nu vroi a ține seamă de acestea și a susține că un delict ordinar nici odată nu s'ar putea transforma în delict politic, ar fi a se lipsi de elementele neapărate pentru determinarea caracterului politic al delictului. Și tocmai pentru calificarea unui delict ordinar ca delict politic trebuie să ținem seamă de circumstanțe, de pasiunile politice și de scopul urmărit.

Furtul, falșul, distrugerea, calomnia, ultragiul, înșelăciunea pot să fie delictelor politice, când nu s'au săvârșit pentru un folos ordinar personal, ci sub influența pasiunii politice, cu scopul de a cauza un prejudiciu politic.

Pentru a lămuri acest punct nu e îndoială, și chiar Ortolan citat de acel critic recunoaște aceasta în Elements de droit penal p. 283—300 n. n. 695—732.—De sigur că nu e tot-d'a-una ușor a caracteriza un fapt penal ordinar ca fapt sau delict politic. Va trebui o analiză, un discernământ sigur spre a determina dacă cutare fapt este un fapt penal ordinar sau dacă el e un fapt politic îndreptat contra ordinii politice și sociale în Stat.

Spre a ne edifica însă trebuie să ținem seamă de împrejurările, de spiritul de pasiune, de scopul în care diferitele acte imputate s'au săvârșit. Și aceasta e în spiritul fie-cărui autor care tratează și în spiritul lui Ortolan precum se confirmă prin num. 719, 724, 725. Notez, zice Ortolan, «que dans ces divers actes, déjà attentatoires par eux mêmes à des droits individuels, c'est le dessein, le but politique dans lequel ils sont commis qui vient les faire incriminer sans un autre rapport, parce qu'il les fait transformer en actes d'hostilité politique contre l'état. Le dessein, le but politique ne fait pas disparaître la criminalité que l'acte a par lui même, mais il vient ajouter la criminalité politique».

Acum să revenim la speță. Când se constată în fapt, că o ceată de meseriași merg la Camera legiuitoare spre a exercita presiune asupra ei și sunt opriți de agenți polițienesci, injuriile și

loviturile aplicate contra agenților au urmat sub influența credinței și a pasiunii politice, ele sunt un mijloc de executare spre îndeplinirea scopului urmărit, a exercitărei presiunii asupra Camerei legiuitoare.

Și nu putem separa diferitele mijloace de executare de scopul care e faptul principal urmărit, și dacă acesta ne oferă incontestabil condițiile unui delict politic, toate cele-l'alte mijloace săvârșite spre a ajunge la îndeplinirea scopului principal trebuie să însușească asemenea caracterul politic al faptului principal urmărit.

Având această concepție și părere asupra delictelor politice în general și în deosebi asupra delictului discutat în speță, mai rămâne o observație.—Se poate că sub forma guvernului de partid așa precum se practică și în România, — să fie temerea că multe fapte penale au să fie declarate ca delictelor politice și să se asigure nepedepsirea, întru cât judecarea lor se deferă juraților conform Constituției.

Se poate zice, că sub influența pasiunii politice, căreia și magistrații nu s'ar sustrage, să se aprecieze greșit împrejurările, scopul și intenția, în sensul de a stabili existența unui delict politic. Dar în această privință totul va atârna de la magistrații unei țări, de conștiința ce ei au despre misiunea ce au a îndeplini, de la cultura și de la creșterea lor.

O magistratură absolut independentă, cu cultură, a căreii membri să aibă și creșterea necesară, va ști a se cărmui și a nu aprecia cu ușurință împrejurările, scopul și intenția, a nu considera un delict ordinar ca delict politic când într'adevăr n'a existat nici pasiune politică, nici prejudiciu politic. Asemenea magistratură va avea conștiința că dreptul violat are a fi satisfăcut, că aceasta este misiunea ei; că nu are însă misiunea de a satisface dorințele și aprehensiunile și urele puternicilor zilei prin prosternări morale, prin molcomirea conștiinței și prin servicii ce cred a presta,— nu pentru salvarea ordinii în stat precum se afirmă, nu pentru întărirea prestigiului instituțiilor și autorităților noastre ci pentru întărirea și mărirea influenței acelor ce constituie un partid politic fie că este la putere, fie că năzuește a ajunge la putere:— neîntrevăzând că întru cât așa fac, însuși prestigiul magistraturei și încrederea în ea sunt periclitate.

Junius

Rugam pe abonații noștri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat său timbre poștale, sau în mâinile numai a vechilor incasatori autorizați: Manole Herișescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu mactă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, secția I

Audiența de la 30 Aprilie 1901

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Ștefan Carabini ca tutore al minorilor săi copii

Tutore legal. — Dreptul său de a administra averea minorilor săi copii. — Până unde se poate întinde acest drept. — Dreptul instanțelor de fond de a supraveghea modul de administrare a averii minorilor puși sub tutela legală. — (Art. 338, 339, 343 și 526 C. civil).

De și în principiu, părintele ca tutore legal are dreptul de a administra averea minorilor săi copii și a dispune de ea când constă în lucruri cu care nu se poate cineva servi fără a le consuma, acest drept însă nu poate depăși limitele unei bune administrațiuni.

Prin urmare, instanțele de fond au dreptul a supraveghea modul de administrațiune a unor asemenea averi și a nu încuviința un act care ar fi de natură a compromite aceste averi.

Decisiunea No. 189/901. — Respins recursul făcut de Ștefan Carabini ca tutore al minorilor săi copii contra decisiunii Curții de apel București, s. II, No. 14/900.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier Gr. M. Buiuclu;

Pe d-l avocat Navasart în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l procuror general G. E. Schina în concludiuni fiind minor în cauză.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Violarea art. 338 și 526 Cod civil.

«Curtea de apel respingând cererea de a ni se elibera suma de bani asupra căruia am dreptul de folosință, a violat aceste texte, ce nu prevăd nici o restricțiune la exercitarea dreptului meu, și în puterea căroră am dreptul de a primi și dispune de obiectul asupra căruia poartă folosința».

Considerând că din combinațiunea art. 338, 339, 343 și 526 din Cod civil rezultă că, dacă în principiu, părintele, tutore legal al minorilor săi copii are dreptul de a administra averea lor și de a dispune de ea când constă, în lucruri cu care nu se poate cineva servi fără a le consuma, precum bani, grâne, băuturi (art. 526), acest drept însă nu poate trece peste limitele unei bune administrațiuni; că tutela fiind creată de lege în interesul minorilor, tribunalele sunt datoare a supraveghea modul de administrațiune a unor asemenea averi și în drept a nu încuviința un act care ar fi de natură a compromite aceste averi;

Că prin urmare, când în specie, instanțele de fond au refuzat, cererea recurentului Ștefan Carabini de a ridica de la casa de depuneri și consemnațiuni suma de 2833 lei, avere a minorilor săi copii, spre a o întrebuința în comerțul de cismărie și găsește că această întrebuințare ar putea aduce pierderea acestui capital

al minorilor, prin această procedare nu a făcut de cât să useze de un drept de control pe care 'l au de la lege și pe care 'l pot exercita într'un mod suveran, fără ca hotărîrea lor în această privință, să poată fi controlată de această înaltă Curte;

Considerând că ast-fel fiind, motivul de casare este neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul etc.

Audiența de la 21 Septembrie 1901

Președenția D-lui AL. GIANNI, Consilier

Anghelina Ionescu cu Căpitan G. Ionescu

Poprire. — Invalidare. — Salarii. — Pentru ce a nume creanțe se pot urmări sau popri salariile militarilor și funcționarilor publici. — (Art. 409 din Pr. civ. modificată prin legea din 30 Ianuarie 1901, și art. 1729 și 187 C. civil).

Dupe art. 409 din procedura civilă, astfel cum a fost modificat prin legea din 30 Ianuarie 1901, salariile militarilor, ca și a le funcționarilor civili nu pot fi urmărite sau poprite de cât pentru datorii către stat, penalități, creanțe privilegiate prevăzute de art. 1729 Cod civil și alimente acordate soției și copiilor.

Ast-fel, pensiunile acordate părinților ne intrând în nici unul din casurile enumerate de art. 409 din procedura civilă nu se pot executa și popri în salariile copiilor lor ce se găsesc funcționari.

Decisiunea 342/901. — Respins recursul făcut de Anghelina Ionescu în contra decisiunii Curții de apel din Galați, secția II, No. 37/901, în proces cu Căpit. G. Ionescu și comandantul depositului echipagiului marinei.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Ciru Oeconomu;

Pe d-l avocat N. Mănescu-Călărăși din partea recurentei Anghelina Ionescu, în dezvoltarea motivelor de casare; Pe intimatul Căpitan G. Ionescu, în combateri

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 1729, combinat cu art. 127 Cod civil, și rea interpretare a art. 409 din Proc. civ.

În adevăr, instanțele de fond acordând d-nei Anghelina Ionescu o pensie alimentară de 50 lei pe lună pentru subsistența sa și obligând pe fiul său Căpitan G. Ionescu a-i servi această pensie din salariul său de căpitan, s'a basat tocmai pe dispozițiunile art. 409, Proc. civ., și art. 1729 și 187 Cod civ., pe cari Curtea din Galați, chemată a valida proprierea, declară că alimentele acordate mamei nu sunt alimente pe cari le prevede indicatul art. 409 Proc. civ., introducând o excepție pe care legea nu o face ci din contră legea consacra aci principiul obligațiunei naturale, care este etern și universal, Curtea violând în mod implicit chiar autoritatea lucrului judecat».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că Căpitan G. Ionescu, fiind condamnat

prin decisiunea Curței de apel din București, secția III cu No. 172 din 1900 investită cu titlu executoriu, a servi suma de 50 lei pe lună, ca pensiune alimentară mamei sale Anghelina Ionescu, aceasta a făcut poprire în baza menționatei decisiuni, pe o pătrime din solda cuvenită fiului său Căpitan G. Ionescu; că Curtea de apel din Galați a respins cererea de validare a popririi făcute de recurenta de azi;

Considerând că după art. 409 din Proc. civ. modificat prin legea din 30 Ianuarie 1901, leafa militarilor și a funcționarilor civili nu poate fi urmărită de cât pentru datoriile către Stat, penalității, creanțele privilegiate prevăzute de art. 1729 Cod. civ., și alimente acordate soției și copiilor;

Că excepțiunile fiind de strictă interpretare nu se pot întinde peste cazurile anume prevăzute de lege;

Că întru cât între excepțiunile indicate la art. 409 nu intră și alimentele acordate părinților, o urmărire în lefurile funcționarilor pentru asemenea alimente, nu se poate efectua;

Că nici între creanțele privilegiate prevăzute de art. 1729 Cod. civ., nu intră o asemenea datorie, ne fiind prevăzută de acest text de lege;

Că, prin urmare, poprirea urmând a-și avea efect din momentul validării ei, și în acest moment fiind intervenită legea din 30 Ianuarie 1901, care avea a se aplica la acea validare, cu drept cuvânt instanța de fond a invalidat poprirea cerută de recurentă pe leafa fiului său și n'a violat nici un text de lege;

Că prin urmare motivul e ne fondat.

Asupra motivului II:

«Violarea în mod implicit și a autorității lucrului judecat, căci decizia Curței de apel din București, secția III, No. 172/901 a tranșat dreptul nostru de a avea o pensie alimentară servită de fiul nostru Căpitan G. Ionescu».

Considerând că dacă decisiunea Curței prin care intimat e obligat a servi o pensiune mamei sale, nu se poate executa în leafa sa, prin aceasta acea decizie nu perde autoritatea lucrului judecat, de oare-ce dreptul la pensiune câștigat printr'însa nu e atins prin faptul că el nu se poate urmări numai în leafa fiului său care e insesizabilă pentru asemenea datorie ca cea în specie;

Că prin urmare și acest motiv e neintemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția II

Audiența de la 12 Decembrie 1901

Președenția D-lui I. I. VRÂNCEANU, Președinte

Locotenentul Dimitrie Mardari cu Obștea rzeșilor Curtenii

Decisiunea civilă No. 198/901

Ceată de moșneni. — Cum se citează. — Dacă lipsa unor cetași de la înfățișare face aplicabil art. 151 din proc. civilă. — Dacă partea adversă poate cere amânarea spre a putea dovedi că mai sunt și alți moșneni de cât cei prezenți în instanță. — (Art. 75 și 151 proc. civilă).

Consiliu de familie. — Minoritate. — Tutelă. — Dacă se poate modifica consiliul de familie. — Cum și pentru ce cauze. — Deliberările sfatului de familie. —

Dacă membri trebuie citați de tribunal. — Ratificarea deliberării de către tribunal. — Dacă acoperă vițiile compunerii consiliului de familie. — Un membru minor în consiliul de familie. — (Art. 365 Codul civil).

Mandat. — Mandatar. — Acte făcute de mandatar peste limitele puterilor ce-î conferă mandatul său. — Dacă snt nule sau neexistente pentru mandant. — Tutelă. — Minoritate. — Acte făcute de tutor fără îndeplinirea formelor prescise de lege. — Ce fel sunt. — Dacă minorul poate cere anularea lor. — Când și cât timp. — Prescripție. — (Art. 390, 1546 și 1900 Codul civil).

Prescripție. — Posesiune de bună credință în virtutea unui titlu translativ de proprietate, timp de 10 ani. — Usucapiune. — Acțiune în revendicare. — Respingere. — (Art. 1895 Codul civil).

1. O ceată de moșneni (obștie de răzași) de și nu este o persoană juridică, dar formează o singură persoană din punctul de vedere al chemării în judecată și al judecării, și de aceea se cheamă printr'o citație colectivă însoțită de o singură copie dupe reclamație, și dacă lipsește unii dintre moșnenii ce compun ceata, nu are loc aplicarea art. 151 din proc. civilă, ceea ce înseamnă că cei absenți nu au dreptul de opoziție.

Ast-fel, în procesele în cari figurează ca parte o ceată de moșneni cererea făcută de una din părți de a se amâna cauza spre a dovedi că mai sunt și alți moșneni ce fac parte din ceată afară de cei prezenți în instanță, este fără interes și ca atare are a fi respinsă.

2. Consiliul de familie, ca corp deliberant, într'o tutelă, nu e imutabil și compunerea lui poate lua diferite modificări îndată ce unele din persoanele ce-l compun se descoperă că pot fi înlocuite prin altele mai apropiate în grad de înrudire cu minorii sui cu părinții acestora, sau în lipsă de rude cu alții ce se dovedesc că au fost mai în relații cu părinții minorilor, și legea nu prevede nicăerea nici o formalitate sacramentală pentru o atare modificare, ea putându-se face și dupe arătarea tutorului președintelui tribunalului.

3. Consiliul de familie poate delibera și fără a fi citat de tribunal, este destul ca tribunalul să știe de deliberarea lui și să o primească, ceea ce implică că însuși tribunalul i-a îngădui a delibera, mai ales când îi confirmă părerea.

4. Confirmarea de către tribunal a unei deliberări a consiliului de familie acoperă, până la un punct, vițiile ce s'ar fi strecurat cu o atare deliberare, cum ar fi acela că în consiliu ar fi fost un membru căruia îi lipsea câte-va zile până la majoritate, de și densus se înlituta ca major și era recunoscut ca atare de cei-l-alți membri ai consiliului și de către tutor. În ori ce cas cei-l-alți patru membrii puteau forma majoritatea ast-fel că prezența unui membru minor în consiliu ar constitui cel mult o viciare relativă a compunerii consiliului de familie prin necapacitatea celui de al cincilea membru, și nu se poate susține în fapt că nu au fost cinci membri la deliberare, cum prevede art. 365 din Codul civil.

5. De și dupe art. 1546 din Codul civil tot ceea ce un mandatar convențional face afară din limitele puterilor sale nu obligă pe mandante, dacă el nu ratifică expres sau tacit, și se consideră ca făcute de un străin, ca nule sau neexistente pentru mandante, însă un tutor, care e un mandatar legal și care reprezintă pe minor în toate actele civile, mandatul său nefiind subordonat ca cel convențional cutărui condițiuni sau la îndeplinirea formalităților prescise pentru validitatea actelor ce va putea face, ori cum lucrează el reprezintă pe minor conform art. 390 din Codul civil; dacă lucrează rău sau dacă nu îndeplinește toate formele prescise de lege în interesul minorului, actul va fi neregulat, imperfect, dar cu oare care valoare juridică pentru că tot emană de la reprezentantul minorului, a fi anulabil, a cărui nulitate se va putea cere de minorul ajuns la majoritate în timp de 10 ani din ziua majorității sale, acțiune pe care dacă nu o

exercită în acest interval se prescrie, prescripție ce se poate invoca de cei interesați.

6. O acțiune în revendicare trebuie respinsă când se constată că cel ce posedă imobilul în litigiu îl posedă de mai bine de 10 ani în puterea unui titlu translativ de proprietate și această posesiune s'a exercitat față de revendicantul domiciliat în aceeași circumscripție de Curle de apel cu posesorul, și că posesorul a fost de bună credință, ast-fel că dânsul a dobândit usucapiunea imobilului revendicat.

Curtea,

Văzând incidentul ridicat de avocatul apelantului Locotenent Dimitrie Mardari, că intimații în număr de 18 ce se prezintă, ca făcând parte din obștia rzeșilor de Curteni să facă dovadă că au procură de a reprezenta acea obștie, cu care înțelege a se judeca, pentru ca hotărîrea ce va obține să o poată opune întregii obștii, sau în caz contrar să se amâne judecata spre a face el dovadă că mai sunt și alții din acea obștie care nu sunt față;

Văzând opunerea părților;

Considerând că din dispozițiile art. 75 al. 11 comb. cu art. 151 al. ult. procedura civilă modificată, cum și din desbaterile parlamentare urmate cu această ocazie, rezultă că, o ceată de moșneni (oșbtia de rzeși) de și nu este o persoană juridică, dar formează o singură persoană din punctul de vedere al chemărei în judecată și al judecăței și de aceea se chiamă printr'o citație colectivă însoțită de o singură copie de pe reclamație și dacă lipsesc unii dintre moșneni ce compun ciata (obștia rzeșilor) nu are loc aplicația art. 151, adică ceea ce însămnă că nu au drept de opoziție, căci aplicația art. 151 se face pentru pârâții ce lipsesc spre a li se răpi dreptul de opoziție ce l'ar avea, ori în specie, recunoscându-se că pârâții prezenți fac parte din obștia rzeșilor de Curteni, obștie ce a fost regulat citată în judecată, cererea de amânare spre a face dovadă că și alți indivizi cari nu sunt prezeuți în instanță mai fac parte din acea obștie, lucru ce de alt-fel nici se contestă, e lipsită de ori ce interes și deci cată a fi respinsă;

Pentru aceste motive, Curtea respinge incidentul:

In fond,

Complectul deliberând,

Văzând apelul făcut de Locotenentul Dimitrie Mardari, prin petiția înregistrată la No. 110 din 17 Martie 1895 contra sent. trib. Fălciu No. 41 din 11 Februarie 1895, prin care se respinge reclamația de revendicare a 274 stânjeni pământ din moșia Curteni, jud. Fălciu ce apelantele o făcuse obștiei rzeșilor de Curteni, condemnându-l și la 150 lei cheltueli către acea obștie;

Văzând sentința, actele exhibate și susținerile părților;

Având în vedere că din dosarul cauzei, dosarul tutelei casei def. Comis Dimitrie Mardari din 1859 și susținerile părților, în fapt, se stabilește următoarele: La 1859 moare Comisul Mardari, lăsând 4 copii minori, 2 fete și 2 băieți și pe soția sa Aristița Mardari și ca avere mai multe lucruri mobile de gospodărie și vite, 2 case în Huși, o parte din moșia Sărata, ocolul Prutului, un ciair, și mai multe hlizi de pământ în cătine toate de 274 stânjeni pe moșia Curteni și Oltenești care produceau un venit de 180 galbeni pe an; epitroapă a fost re-

cunoscută soția def. Aristița Mardari, iar ca membrii în consiliul de familie persoane care nu s'a dovedit că erau rude cu defunctul, s'a continuat tutela așa până la 1870. La 8 August 1870 tutricea dă o petiție Președintelui trib. prin care arată că persoanele ce sunt în sfatul de familie nu se întrunesc de cât cu mare greutate, fiind cu interese în district și recomandă în locul lor pe 2 gineri ai săi Constantin Arghir și Vasile Moisiu, pe Iconomul Roiu și Dimitrie Popescu ca prieteni cu defunctul și Președintele îi admite a se chema când va fi nevoie, prin rezoluția din 9 August, dar acest număr se vede schimbat în 10 și e înregistrată la No. 3587 din 10 August, tot la 8 August 1870 prin o altă petiție tutricea cere emanciparea fiului său Ioan pe baza actului mitrical, Președintele o rezolvează la 9 August și se înregistrează la 10 August la No. 3589 ceia ce denotă că trib. înregistra mai târziu hărțile, la 9 August 1870 consiliul de familie compus din cei 4 membrii recomandați și din fiul defunctului Ioan Mardari, care singur să întitulează de erede major, după cererea tutricei, deliberază hotărînd a se vinde cei 274 stânjeni pământ rzeșilor de Curteni cu 3250 galbeni ceia ce ar aduce un venit de 370 galbeni în loc de 180 galbeni cât se lua ca arendă și acest proces verbal se întărește de tribunal găsindu-se avantajos minorilor, după concluziile conforme date de procuror, se fac publicațiile și la 26 Octombrie se adjudecă definitiv acei 274 stj. pământ din Curteni-Oltenești asupra rzeșilor Curteni, care depunând prețul li se dă ordonanța la 3 Decembrie 1870 sub No. 22, și stăpânesc nesuperați de nimeni acest pământ până la 16 Martie 1894 adică aproape 24 ani, când la această dată Locotenentul Dimitrie Mardari apelantele face reclamație în revendicare pe motiv că acești 274 stj. ar fi lotul său ca moștenire de la părintele său Comisul D. Mardari, în urma unei transacții — partaj — ce a făcut cu sora sa Emilia Arghir și fratele său Ioan Mardari, notându-se că soțul surorii sale C. Arghir și Ioan Mardari luase parte în consiliul de familie de la 9 August 1870 care autorizase pe tutrice de a vinde acei 274 stânjeni;

Având în vedere că apelantele astă-zî în apel s'a mărginit a susținea acțiunea sa în revendicarea acelor 274 stj. din Curteni și Oltenești de la intimați pe cuvânt că vânzarea ar fi nulă adică inexistentă fiind-că nu a fost autorizată de consiliul de familie cum cere art. 401 C. civ. pentru că: 1) Consiliul ce a deliberat la 9 August 1870 nu era legal constituit fiind-că nu se vede pentru ce a fost înlocuiți vechii membrii cu cei noi și nu au fost convocați pentru a delibera, 2) că, în realitate nu a fost de cât 4 cari au fost admiși de președintele tribunalului iar nu și Ioan Mardari care a deliberat și 3) în fine, că Ioan Mardari nici putea figura în consiliul de familie, căci la 9 August 1870 el era mai mic de 21 ani cu 4 zile, căci el împlinea 21 ani la 13 August 1870 fiind născut la 13 August 1849; Că avisul consiliului de familie fiind inexistent — nul radicalmente, și vânzarea e inexistentă și prescripția din art. 1900 inaplicabilă; iar pârâții susțin că chiar dacă ar fi viciat avisul consiliului de familie această viciare ar face numai actul anulabil iar nu inexistent și întru cât nu a exercitat acțiune de anu-

lare în termen de zece ani ei pot opune prescripția de 10 ani și prescripția aquisitivă pe base de titlu just—vânzarea ce li s'a făcut de tutrice prin trib. fără ca ei să fie în măsură a cunoaște viciile avizului consiliului de familie, ce nici trib. nu le-a cunoscut ;

Considerând că consiliul de familie ca corp deliberant într'o tutelă, nu e imutabil și compunerea lui poate lua diferite modificări îndată ce unele din persoanele ce-l compun se descoperă că pot fi înlocuite prin altele mai apropiate în grad de înrudire cu minorii săi cu părinții acestora sau în lipsă de rude cu alții ce se dovedesc că au fost mai în relație cu părinții minorilor și legea nu prevede nicăierea nici o formalitate sacramentală pentru o atare modificare, ea putându-se face și după arătarea tutricei președintelui tribunalului, deci prin aceia că vechiul sfat de familie a fost înlocuit cu alții după arătarea tutricei mai ales când aceștia sunt 2 gineri ai defunctului, un fiu și 2 prieteni și când cu nimic nu se dovedește că persoanele din vechiul consiliu erau în vre-un grad de înrudire cu defunctul, nimic nelegal nu se poate invoca ;

Că, asemenea prin nici un articol de lege nu se prescrie, sub pedeapsă de nulitate, ca consiliul de familie să nu poată delibera de cât fiind citat de tribunal, e destul ca trib. să știe de deliberarea lui și să o primească, ceia-ce implică că însuși trib. i-a îngăduit a delibera mai ales când îi confirmă părerea ;

Că, confirmarea de trib. a unei deliberări a consiliului de familie până la un punct acoperă viciile ce s'ar fi strecurat cu o atare deliberare cum ar fi și aceea că în consiliu ar fi fost un membru căruia îi lipsea 4 zile până la majoritate și acesta se intitulă de major și era recunoscut ca atare de tutrice, muma sa, de cei 2 cumnați ai săi, și 2 prieteni ai tatălui său, căci toți cei-l'alți patru erau majori, puteau forma o majoritate și ar fi cel mult numai o viciare relativă a compunerii consiliului de familie prin necapacitatea completă aceluia al 5-lea fără să se poată susține în fapt că nu a fost cinci membri la deliberare, cum prevede art. 365 ;

Că, în tot cazul s'ar putea susține cel mult că vânzarea s'a făcut de tutrice fără îndeplinirea tuturor formelor proteguitoare minorilor și atunci este a se ști dacă o atare vânzare este nulă (inexistentă) sau numai anulabilă ;

Considerând că, în adevăr după art. 1546 tot ceia-ce un mandatar convențional face afară de limitele puterilor sale nu obligă pe mandante, dacă el nu ratifică expres sau tacit, se consideră ca făcute de un străin, ca nule sau inexistente pentru mandante, dar un tutor care e un mandatar legal și care reprezintă pe minor în toate actele civile, mandatul său nu e subordonat ca aceluia convențional cutăror condițiuni sau la îndeplinirea formalităților prescrise pentru validitatea actelor ce va putea face, ori cum lucrează el reprezintă pe minor conform art. 390, dacă lucrează rău sau dacă nu îndeplinește toate formele prescrise de lege în interesul minorului, actul va fi neregulat, imperfect dar cu oare-care valoare juridică pentru că tot emană de la reprezentantul minorului, va fi un act anulabil, a cărui nulitate se va putea cere de minorele ajuns la ma-

ritate în timp de 10 ani din ziua majorității sale, acțiune care dacă nu o exercită în acest interval se prescrie, prescripție care se poate invoca de cei interesați ;

Că, în specie, apelantele devenind major la 7 Ianuarie 1879 și intențând acțiunea la 16 Martie 1894 adică după 15 ani, 2 luni și 9 zile, nu mai poate să anuleze actele făcute de tutorele săi și deci cu drept cuvânt razeșii de Curtenii îi opun prescripția din art. 1900 C. civ. ;

Că, chiar dacă acțiunea apelantului în anulare n'ar fi prescrisă pe baza art. 1900, totuși acțiunea lui în revendicare trebuie respinsă, pentru că intimații razeși posed imobilul în litigiu de mai bine de 10 ani de zile în puterea unui titlu translativ de proprietate (vânzare făcută de tutrice prin licitație publică), că această posesiune s'a exercitat față de apelant care domiciliază în aceeași circumscripție, și au fost de bună credință întru cât nu se dovedește că dênșii ar fi cunoscut viciile titlului lor, deci în puterea art. 1895, au dobândit usucapiunea acestui imobil ;

Văzând și cererea de cheltueli făcută de păriți pe care Curtea o arbitrează la suma de 200 lei ;

Considerând că cererea de cheltueli de judecată făcută de avocatul Teodoreanu din partea d-nei Arghir Curtea nu o poate admite nefiind cu nimic justificată în contra intimațiilor de oare-ce nu după cererea acestora ea a fost admisă astă-zî în instanță.

Pentru aceste considerente redactate de d-l consilier T. Crivăț, Curtea, respinge ca nefondat apelul, etc.

(ss) I. I. Vrânceanu, M. Șuțu, T. Crivăț.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ARGHEȘ

Audiența de la 7 Decembrie 1901

Creditul Funciar Urban din București cu Alexandru David

Jurnalul No. 12436/901

Urmărire imobiliară.— Urmărire cerută de Creditul funciar. — Contestație. — Incidente relative la formele vânzării.— Afipte și publicațiuni.— Dacă trebuie să se arate în ele prețul de la care trebuie să înceapă vânzarea.— (Art. 50, 63, 64 și 65 din legea creditului ; art. 506 Pr. civilă).

1. Prin art. 64 din legea creditului funciar, legiuitorul a înțeles a interzice debitorului dreptul de contestațiune sau opozițiune, iar nici de cum dreptul de a ridica incidente relative la formele vânzării.

2. În vânzările imobiliare silite, cerute de creditul funciar trebuie să se arate în afipte și publicațiuni prețul de la care urmează să se înceapă licitațiunea.

S'au ascultat : d-l avocat Ion N. Răduleanu din partea debitorului urmărit Alexandru David, precum și d-l avocat N. Ștefănescu, din partea creditorului urmărit creditul funciar urban.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de către partea debitoare având de obiect anularea urmăririi, bazată pe împrejurarea aceea că afiptele vânzării nu conține conform

art. 506 Pr. civ. prețul de la care urmează să înceapă vânzarea ;

Având în vedere că reprezentantul Creditului se opune la această cerere pe următoarele considerațiuni :

a) Debitorul față de dispozițiunile art. 64 leg. Cred. nu are dreptul a ridica asemenea incidente ;

b) Că în tot cazul, în specie fiind vorba de o vânzare cerută de Credit, urmează a se aplica legea lui specială care dorogând în această privință la legea comună, nu cere ca afișele să coprinză și prețul ;

c) Că art. 65 din menționata lege învederează și mai mult că nu e necesar arătarea prețului în afișe întru cât singura obligațiune ce i se impută creditorului e ca cu opt zile înainte de licitațiune să arate prețul, menționându-l în caetul de sarcini ;

Considerând că în ceea-ce privește prima obiecțiune ea este nefondată de vreme ce prin art. 64 din legea Creditului legiuitorul a înțeles a interzice debitorului dreptul de contestațiune sau opozițiune, iar nici de cum dreptul de a ridica incidente relative la formele vânzării. În adevăr la ce ar mai fi necesar chemarea părții debitoare ca să asiste la vânzarea averii sale, dacă nu ar avea cel puțin dreptul, de a face atente pe instanțele judecătorești ca formele cerute de lege să fie îndeplinite, că în orî-ce caz tribunalul de la sine este chemat, a observa dacă formele cerute de lege, și mai cu seamă cele de ordine publică, sunt sau nu îndeplinite ;

Având în vedere că partea creditoare mai susține că în cazul de față urmează a se aplica legea excepțională a Creditului ;

Considerând că dacă este adevărat principiul acela că or de câte ori într'o afacere există o lege excepțională, urmează a aplica dispozițiunile ei nu e mai puțin adevărat însă că acolo unde această lege tace, urmează să ne referim la legea comună ;

Că dacă consultăm legea creditului relativă cesiunii de a se ști ce trebuie să conțină afișele și modul cum trebuie a fi făcute, nu găsim de cât dispozițiunile art. 63 care ne spune că publicațiunile vânzării vor coprinde numele imobilului, districtul și plasa unde se găsesc și că vânzarea se face după cererea creditorului, iar mai jos adaugă că, «se vor face trei afișe conținând aceleași indicațiuni» și publicându-se la locurile indicate de ea fără însă a se spune dacă ele trebuie să conțină ca și afișele vânzării ordinare, numele debitorului, creanța, în virtutea căreia se face urmărirea și sarcinile de care ar fi grevat imobilul ;

Că dacă ar urma să aplicăm în speță și în mod strict legea creditului ; am ajunge să avem niște afișe și publicațiuni trunchiate și care nu ar fi de nici un folos, pentru cei ce voesc mai cu seamă a licita ;

Că dar legea excepțională tăcând în această privință urmează a ne referi la legea comună ;

Că obiecțiunea ce se face bazată pe dispozițiunile art. 65 legea Creditului nu poate fi fondată de vreme ce din faptul că legiuitorul în vânzările Creditului a impus obligațiunea creditorului de a face un ștat, cu opt zile înainte de licitație, nu va să zică, că, ia ridicat sarcina celor-l'alte formalități impusă de legea

comună și în privința cărora legea excepțională n'a făcut nici o derogare ;

Că în fine cea ce cere legiuitorul prin art. 506 al. 2 Pr. civ. este ca creditorul să desemne prețul vânzării, de la care să înceapă, iar nici de cum suma ce datorează, pentru că acest lucru interesează concurenții, și nicăeri legiuitorul nu cere ca prețul să fie egal cu datoria pe câtă vreme prin art. 65 legea Cred. se cere un ștat de sumele ce datorează, pentru ca cea care concurează să aibă posibilitatea de a cunoaște pe deoparte valoarea imobilului, iar pe de altă parte ratele încă ne achitate ;

Considerând în fapt că din lucrările aflate în dosar se constată că în afișe, nu este prevăzut prețul conform art. 506 Pr. civ. ;

Considerând că lipsa acestor formalități sunt prevăzute sub pedeapsă de nulitate conform art. 512 Pr. civ. Pentru aceste motive, trib. admite incidentul, etc.

(s) N. Dumitrescu, Râmnicu.

Observație. — Curtea de apel București s. III prin decizia 224 din 21 Noembrie 1901 ce s'a publicat în *Curierul Judiciar* No. 82 din 9 Decembrie 1901 a admis apelul făcut de Societatea Creditului contra sentinței trib. Vlașca, în o speță identică ca a trib. Argeș, zicând că vânzările cerute de către Societ. Creditului se fac după legea sa specială care specifică în art. 63 ce trebuie să cuprindă afișele și publicațiunile.

BIBLIOGRAFII

Anunțăm cu plăcere apariția vol. VII partea I a Comentariilor de drept civil de d-l

DIM. ALEXANDRESCO

Acest volum coprinde materia :

„Teoria Probelor”

De vânzare la autor în Iași, la librăria *Alcalai*, București și la *Redacția acestui ziar* unde se găsesc și cele-l'alte volume. Se expediază contra valoare.

— P R E Ţ U L 1 0 L E I —

In foarte curând timp va apare în editura tipografeii Curierul Judiciar :

NOUA LEGE A FALIMENTELOR

promulgată cu Inaltul Decret No. 831 de la 1 Martie 1902, adnotată cu jurisprudență română și străină, însoțită și de desbaterile Senatului de la 1899, Expunerea de motive, precum și raportul Senatului de la 1899 anul când s'au propus pentru prima oară aceste modificări. Adnotațiile sunt făcute de d-nii I. N. Cesărescu și Em. M. Dan.